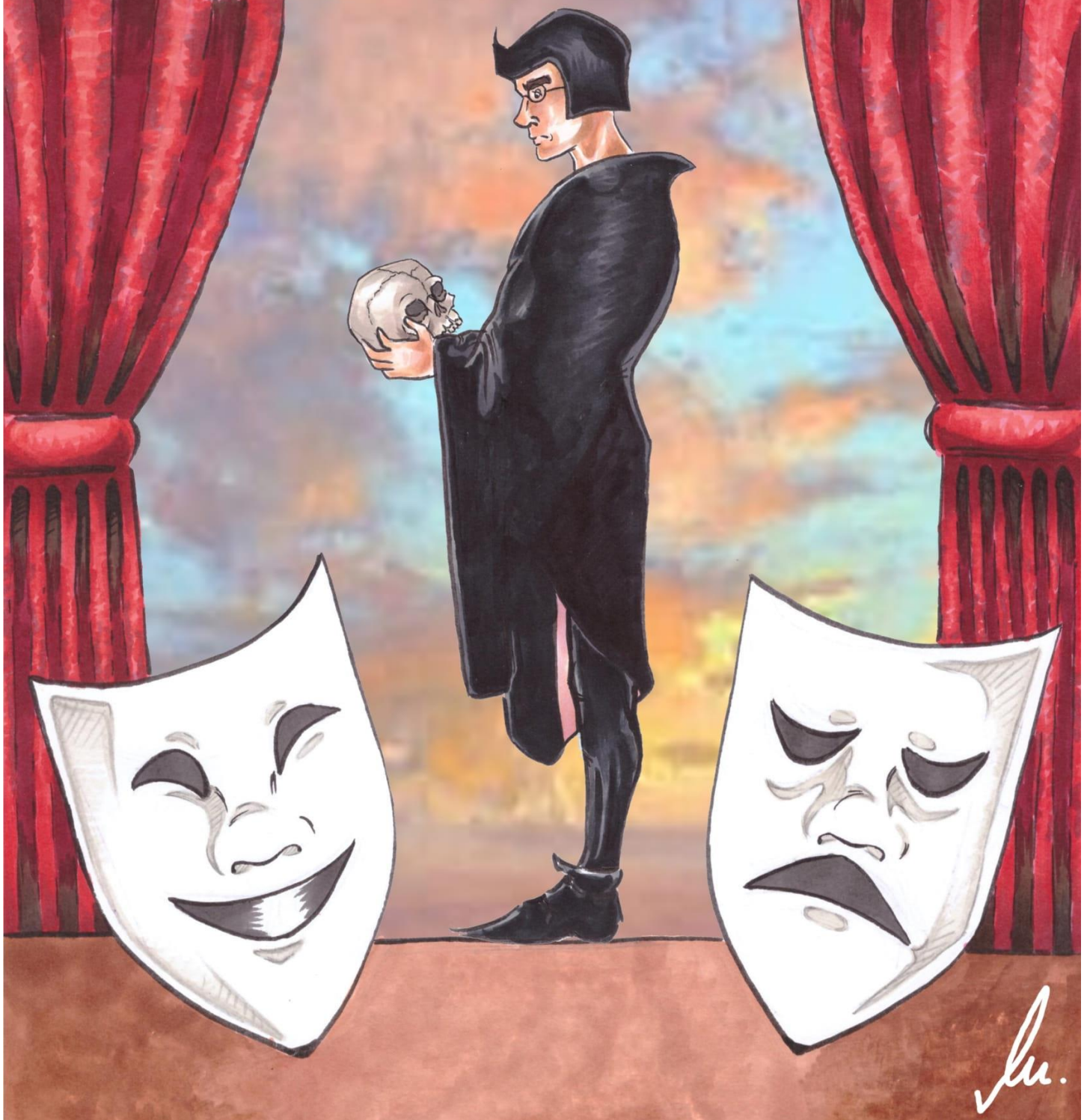

TONDA

21

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Akce ze školy	2
Doporučujeme	3
Divadelní hra	4 - 10
Příběhy	11 - 18
Básnička	19
Divoký nápad	19 - 20
Luštění	21 - 25
Komiks	26

Oprava z minulého čísla:

Do minulého čísla Tondy se nám vloudil tiskařský šotek. Jeho přičiněním došlo k chybnému uvedení autora u básně Kam se poděly mé hvězdy, skutečnou autorkou textu je Kristýna z 9.B.

Redakce časopisu:

Hana Bertlová (Hanča), Karolína Bratková (Kája), Kristýna Brůnová (Kristýna), Nikola Čechová (Nikki), Sofie Dlouhá (Sofie), Rebeka Dobrovská (Rebe), Žofie Faugnerová (Žofie), Amálka Haladová (Ami), Eliška Hlaváčová (Eli), Žaneta Jarošová (Žanda), Gréta Kokešová (Grétka), Nela Koňářiková (Nela), Oskar Kout (Oskar), Kristýna Korbasová (Týna), Gaia Košková (Gaia), Ema Krtková (Emča), Johana Posoldová (Johy), Sofie Řeháková (Sofinka), Sofie Sommerová (Sofi), Anna Spěvácová (Áňa), Nora Ševčíková (Nora), Stella Vojtíšková (Stella)

Obálku nakreslil Matěj Kliment.

Milí čtenáři a čtenářky,

chodíte rádi do divadla? Pokud ano, tak se těšte, protože tohle číslo je plné krásných příběhů, obrázků a luštěnek. Taky zde najdete recenze na film. Na poslední straně najdete i divadelní komiks. Přejeme hezké čtení.

Za redakční radu: Sofie, Žanda, Grétka

Pečeme pro Ukrajinu

Na konci letošního února vygradoval už osmiletý konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou, který se odehrával na východní části ukrajinského území. Rusko začalo napadat, bombardovat a okupovat nevinná obydlí města a ostatní ukrajinská území. Už to nebyl konflikt jen mezi dvěma zeměmi, ale mezi svobodným světem a totalitním režimem. Proto lidé po celém světě, kteří viděli obrázky, videa a články o válce a ženách s dětmi loučícími se svými manželi, kamarády, tatínky a syny, chtěli nějak pomoci. A tak u nás ve školním parlamentu vzešel nápad na projekt „Pečeme pro Ukrajinu“. Už z názvu bylo jasné, o co šlo. Každý pátek napekl jeden ročník slané i sladké pečivo. Sladké jednoznačně převažovalo nad slaným. O přestávkách tak mohli žáci a učitelé přijít ke stánku před knihovnou a koupit si něco na zub. Akce trvala devět týdnů a peklo se od nejstarších ročníků až po ty nejmladší. Vždy nás velice potěšilo, že nebyl den, kdy by byl nedostatek jídla.

Obrovské díky patří všem vám, kteří jste napekli výborné pochutiny a jiné dobroty, těm, kteří prodávali s úsměvem na stánku, i těm, kteří připravovali, chystali, organizovali a roznášeli. Díky tomu se společně podařilo vybrat 85 933 Kč pro pomoc Ukrajině.

Děkujeme!!!

Školní parlament

Proměna

- Animovaný film z amerického filmového studia Pixar

Třináctiletá holka May May žije se svojí rodinou vedle jejich rodinného muzea a její život je perfektní. Má skvělý vztah se svou mámou, a to je pro ni nejdůležitější. Jeden večer, zrovna když May May sedí u zvláštního rodinného oltáře, se zeptá matky, proč jejich předek uctíval červené pandy. Ta však jen řekne, že byli spojeni. Ráno se May May probudí, ale je z ní červená panda. Ve škole se to snaží skrýt, ale vůbec se to nedaří. Její nejlepší kamarádky zjistí, že jejich oblíbená skupina jede do města. Ale neví, jak si vydělat peníze na vstupenky pro čtyři. May May dostane nápad. Zajímá vás jaký? Pokud ano, určitě se na film podívejte.

Tento film byl zábavný na koukání, moc se mi líbilo, že tam byly i písničky. Bylo tam také vidět pravé přátelství, a to si myslím, že je super.

Grétka

Staré řecké báje a pověsti

- Eduard Petiška: *Théseus*

Král Aigeus, syn athénské královny, musel odplout za svým otcem do války. A to pro něj znamenalo opustit svého právě narozeného syna jménem Théseus. Pod obřím balvanem ukryl svůj meč a střevíce, s nimiž měl jeho syn Théseus přijet do Athén, jakmile bude schopný balvan uzvednout. Théseus vyrostl do neobvykle silného muže. A tak uzvedl kámen a šel nebezpečnými horami za otcem. Cestou do Athén zabil spoustu loupežníků. Zabil také obra Prokrusta. Konečně dorazil a potkal otce. Avšak dlouho s ním nebyl, vydal se na cestu. Jel na Krétu porazit Minotaura. Toho Théseus porazil a co se stalo dál, se v této knize dozvíte. Užijte si čtení.

Neuvěřitelný zážitek moderní rodiny

Divadelní hra

Hlavní role: máma Adéla, táta Richard, syn Tobíáš, dcery Laura a Elena

(Na zahradě) Richard: Musíme jít na výlet.

Laura: A proč, tatí?

Richard: Protože na výlet se chodit musí!

Adéla: Tak když to řekl tatínek, tak jdeme.

(V lese) Elena: Z toho vzduchu se mi dělá špatně.

Richard: Neříkej nesmysly!

Tobíáš: Našel jsem houbu.

Adéla: Hlavně ji nejez, to je mochomůrka!!!

Tobíáš: A jéje, pozdě, mami.

Adéla: Na štěstí mám prášky... ÁÁÁ liška!!!

Laura: Jé, můžu si ji pohladit? Je tak roztomilá.

Richard: Ne, nepřibližuj se k ní, mohla bys ji vystrašit. Chudák liška.

Tobíáš: Podívejte se, kam ta liška jde. Jdeme za ní.

Tobíáš: Koukněte se na ten strom. Je v něm díra.

Adéla: Nelez tam, vypadá to nebezpečně!

Elena: Kde je Tobíáš??? Jdu se tam podívat.

Laura: Kde je Elena? Jdu za ní.

A potom nahlíželi postupně do toho stromu a padali jeden po druhém do tajemné díry.

(V portálu) Laura a Elena: ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ.

Richard a Adéla: Nebojte se, děti.

(V Zemi sněhu a ledu v obydlí malinkých Eskymáků)

Náčelník Eskymáků: Dobrý den, vítáme vás v Zemi sněhu a ledu.

Eskymák: Vysvobodte nás od Ledového draka.

Tobíáš: Pojdme ho zneškodnit!!!

Richard: Tak jo, jdeme ho zneškodnit.

Adéla: Nebude to nebezpečné???

Laura a Elena: My tam nejdeme, bojíme se.

Tobíáš: Nebudte strašpytlové.

(U draka) Laura: Já tam doopravdy nechci jít.

Adéla: Tak se vrať za Eskymáky spolu s Elenou.

Laura a Elena: Tak my jdeme zpátky za Eskymáky.

Pár minut potom, co Laura s Elenou odešly, se objevil drak.

Tobíáš: Hele meč...A co je tohle za stvoření? To je asi drak.

Richard: Rychle vezmi ten meč. Umíš s ním přece zacházet. Vždyť jsem ti koupil ten plastový.

Tobíáš byl tak šikovný a rychlý, že draka zneškodnil. Mezitím Laura s Elenou našly portál, který vede zpátky domů, a počkaly na rodiče a bratra. A tak nakonec všechno dobře dopadlo.

Příprava kulis: Připravte si krabici od bot a špejle. Kulisy si můžete zmenšit podle velikosti krabice. Panáčky si vystříhnete a vybarvíte. Přeje vám hezké divadlo.

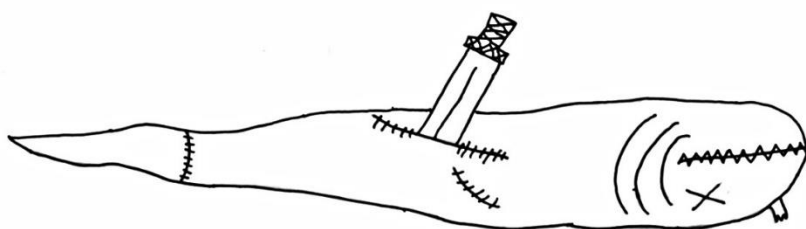
Portál

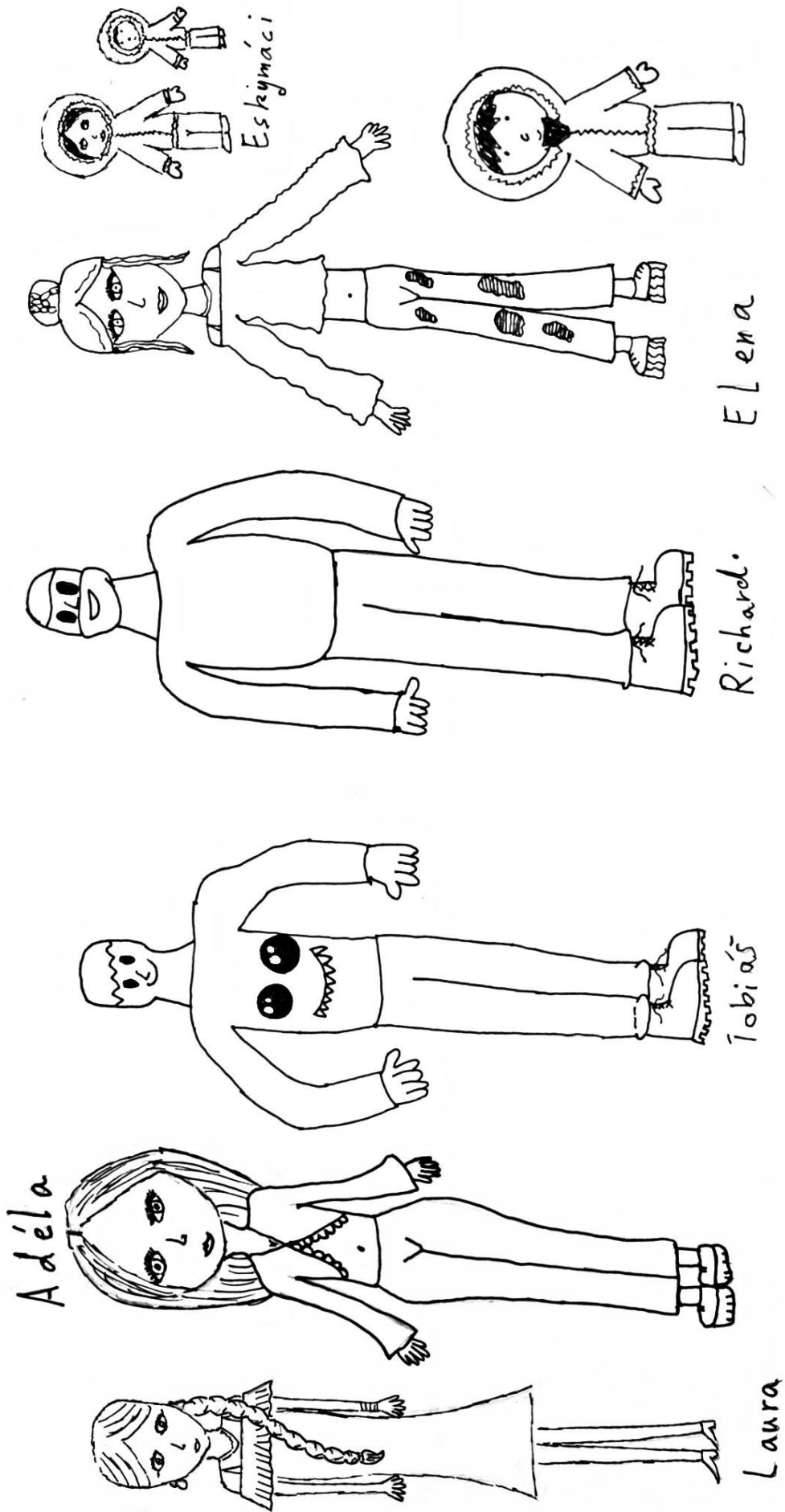
Hanča

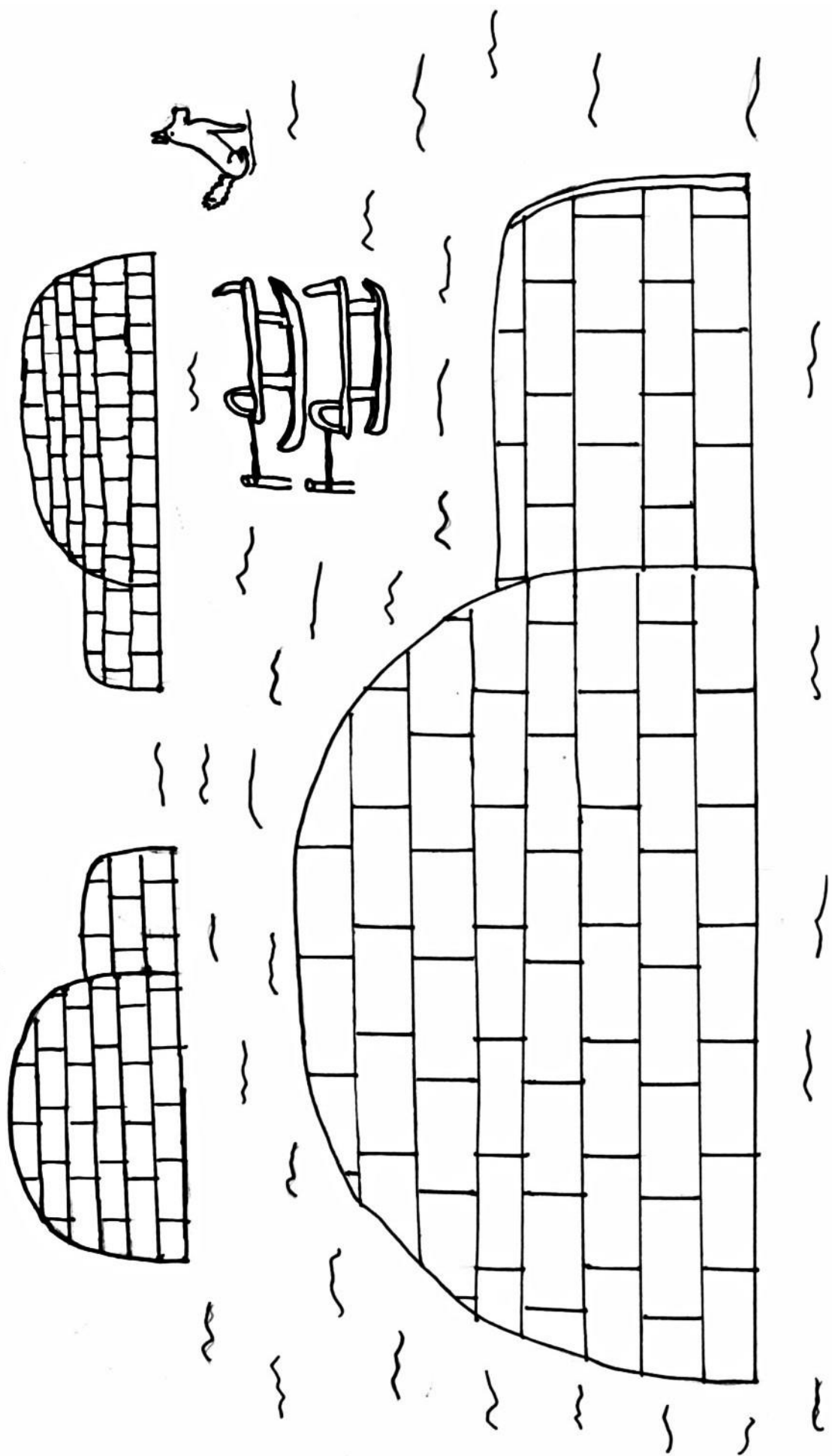

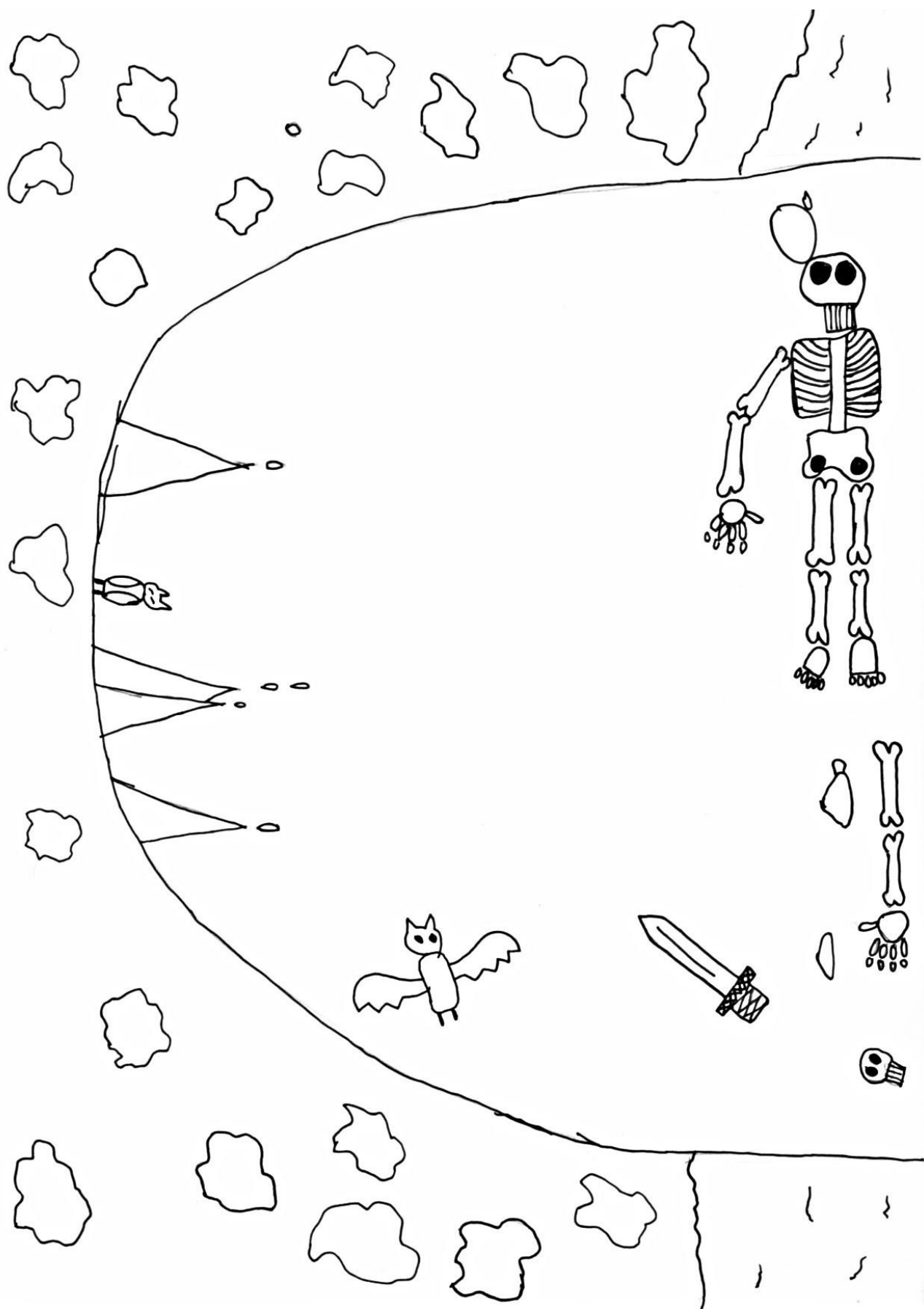
Drak

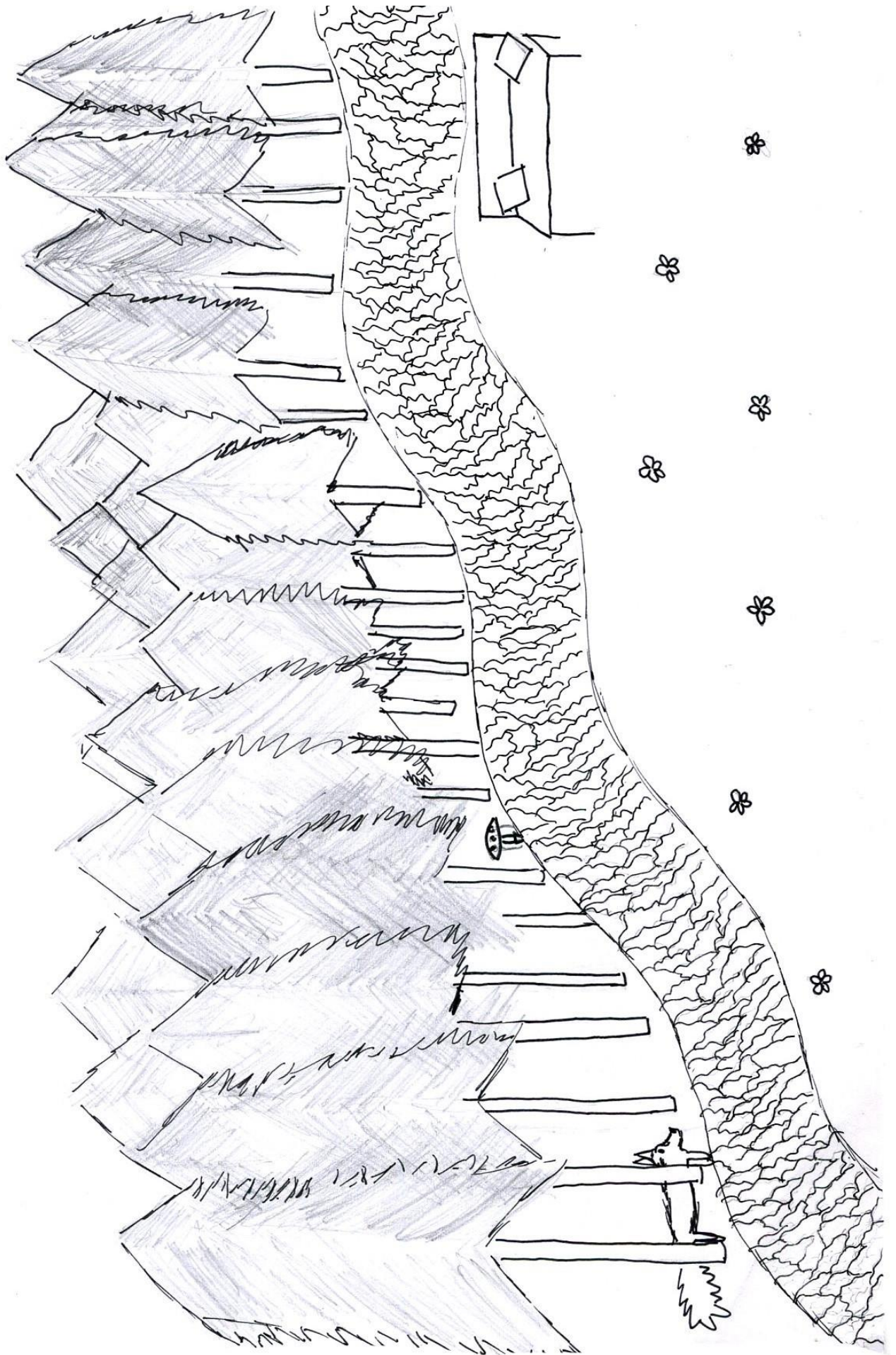

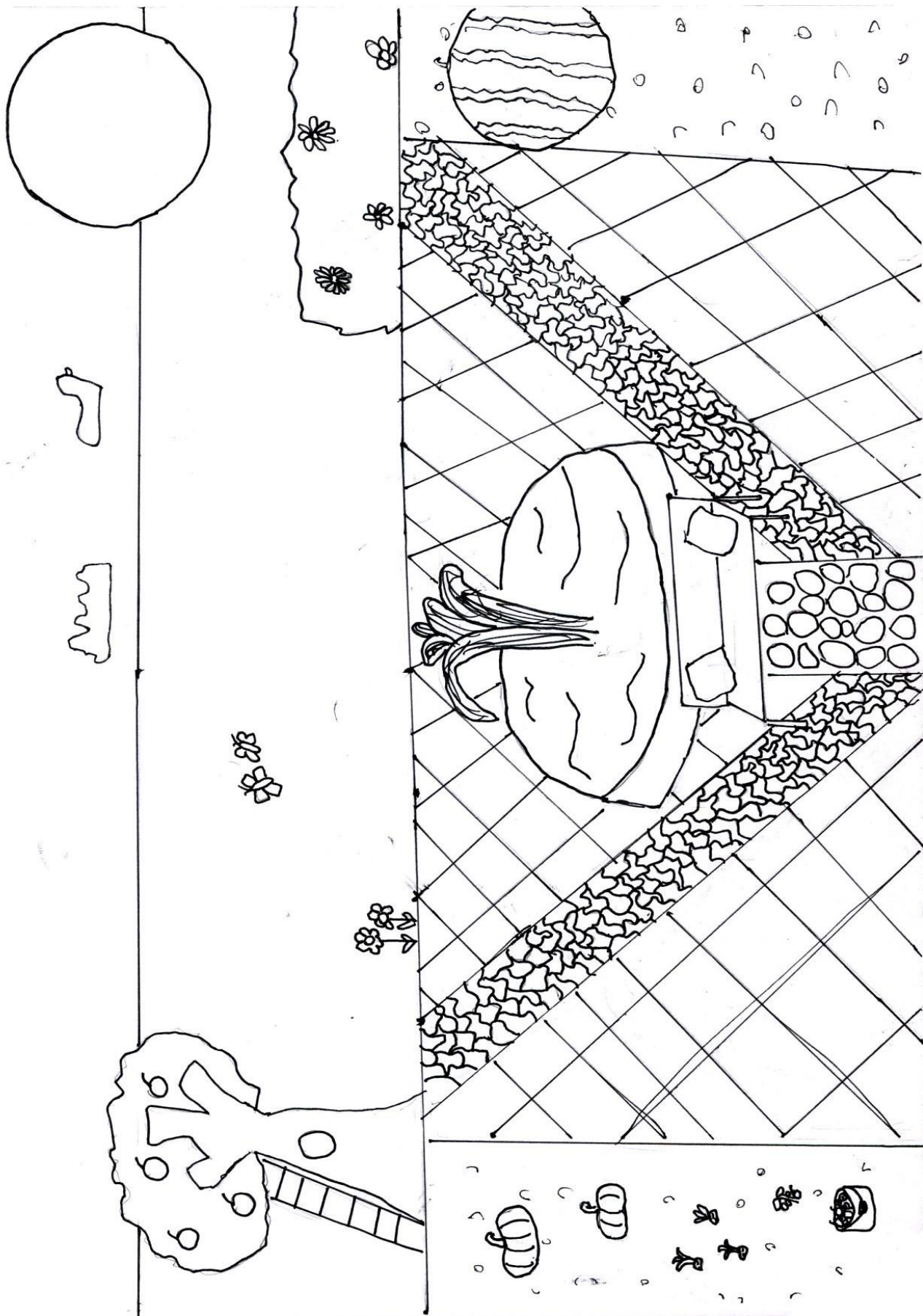
Oskar

Kája, Áňa, Hanča, Oskar

Černobílé oči 3

V minulých dílech se Tonda, Josefína, David, Hana a Naty vydali na výlet. Uslyšeli výbuch a objevil se Tom Prost. Tom dětem zhypnotizuje rodiče a oni se je snaží zachránit. Na cestě najdou deník s nápisem: Nejtajnější z nejtajnějších. V noci Hana s Naty zmizí deníkem do bludiště. V bludišti je Tom Prost a chce Haninu sponu. Naty sponu vezme a podává jí Tomovi Prostovi...

...Spona spadla do Tomovy ruky. Hned ji sevřel a ďábelsky se zasmál. „Chachaáááá“. Najednou tam vtrhli kluci s Josefínou, která měla v ruce Tomův deník. Tom zmizel jako pára. Naty se z očarování probírala. „Co se děje?“ zvolala. Hana vysvětlila, že Naty byla očarovaná, a dala Tomovi Haninu sponu. A teď je spona pryč. Tonda se ušklíbl: „Na co by ji chtěl?“ Josefína řekla: „Na co asi, aby se zase něco stalo! Musíme ho najít.“ „Ale nevíme, kudy šel. A navíc dostat se z bludiště bude taky pořádný úspěch,“ řekla Naty. Když děti bloudily bludištěm, tak šel Tonda poslední. Najednou Tonda cítil, že ho něco ovládá, postrkuje a mění v loutku. Všechny pohyby, co dělal, nedělal úmyslně. Začal dřevěnět a k rukám a nohám mu přirostly provázky! Najednou ho někdo vzal do ruky. Tonda ale nemohl nic dělat, byl totiž loutka! Najednou uviděl svého únosce. Hleděl mu přímo do tmavého obličeje. „Tom Prost,“ zašeptal neslyšitelným hlasem.

Tom ho zamkl na hrad, do tmavé místnosti s postelí a oknem s mřížemi. Mezitím v bludišti David na svém rameni ucítil Josefíninu ruku a otočil se. „Kde je Tonda?“ řekla a do očí se jí draly slzy. David se otočil a ke svému překvapení zjistil, že je Tonda opravdu pryč! Děti ale dlouho marně nezůstaly. Naty totiž zjistila, že v deníku jde vidět vše, co Tom Prost udělal. Naty s deníkem v ruce běhala bludištěm a ostatní za ní. Skoro jim utekla. Pak se před dětmi objevil černý kamenný hrad. Hana uviděla vysoko na věži polokruhový výklenek. „Hele, tam by Tonda mohl být.“ „Zjistím to,“ řekl David a rozběhl se ke stromu, který rostl blízko hradu. David uviděl Tonda a mrkl na něj. Tonda mrkl na Davida a oba hned věděli co a jak. „Nemáte někdo lano?“ zeptal se David, když došel k ostatním. Josefína se podívala do batohu, ale lano nenašla. Hana ukázala na závěs v okně vysoko nad jejich hlavami. Ze závěsu spadl na zem dlouhý provaz. „Skvělý,“ řekl David a strhl provaz ze závěsu. Vyšplhal znova na strom a hodil ho Tondovi. Ten provaz chytl a pomalu ho svými zdřevěnělými rukama přivázel k železné mříži. David pak provaz obtočil kolem stromu a slezl dolů. Přiběhl k ostatním a řekl jim, aby, až řekne, začali za provaz táhnout. „Tři, dva, jedna, teď!“ „Prásk.“ David, Josefína, Hana a Naty spadli na jednu velkou hromadu. Mříž vypadla z okna. A Tonda přelezl na větev stromu. Když slezl dolů, řekl, že Tom Prost sponu schoval někde ve svém hradě.

Děti se proto vydaly do hradu. Bránou jít nemohly, věděly, že by byla hlídaná, a tak se rozhodly vyšplhat po kamenné zdi a dostat se do hradu oknem. „Musíme ale najít něco, po čem polezeme,“ řekla Josefína. A tak se všichni rozešli něco hledat. Najednou Naty vítězoslavně vykřikla: „Mám to!“ Všichni se k ní seběhli. V ruce držela malou tašku s hřebíky. Děti začaly hřebíky přitloukávat ke zdi hradu. Jelikož byl hrad kamenný, šlo to snadno. Hřebíky se zapichovaly mezi kameny. Když se všechny děti vyšplhaly nahoru, začaly se trochu bát. Nevěděly kudy kam. „Musíme se zorientovat,“ řekla Naty. Chvilí bloudily hradem, až narazily na schody vedoucí do věže. Děti se rozhodly se do věže podívat. Schody byly strašně dlouhé. Když děti došly na konec, stanuly před dřevěnými dveřmi. „Kdo je otevře?“ zeptala se Josefína vystrašeným hlasem. Hana a Naty řekly současně: „Já ne.“ Tonda otevírat nechtěl a David na Josefínu koukl pohledem, který naznačoval, že má otevřít ona. Josefína teda s roztřesenými rukama otevřela. „Skříp.“ Dveře hrozně zavržaly. Děti vešly dovnitř a hned se zastavily. Ve věži se náhle objevil Tom Prost!

Tonda se na Tomův pokyn svalil na zem. David se odvážil promluvit: „Co s ním chcete dělat?“ „Hmmm...“ zamručel Tom Prost. Potom řekl: „Potřebuju ho na důležitou věc.“ „Jakou?“ zeptala se Josefína. „To vás nemusí zajímat, ale já vám to stejně řeknu. Tu sponu jsem přece neukradl, totiž si nepůjčil jenom tak. Když ji uložím do deníku, zavřu ho a nějaký člověk se ho dotkne kromě mě, zemře a skuteční se moje nejlepší přání. Svět zešediví. Všichni lidé mi budou sloužit.“

„Ale proč zrovna Tonda?“ zeptal se David. „Proč? Protože šel poslední. Ale už dost řečí a ať už mi tahle mladá slečna dá ten deník.“ Deník z Natiných rukou začal sám plout vzduchem k Tomovi. Tom ho vzal a vložil do něj sponu. Tonda najednou vstal a mířil k Tomovi. Hana vykřikla. Běžela k deníku, který nebyl zavřený, vzala kámen, co ležel na zemi, a jím vyrazila z deníku sponu. Spona spadla na zem a rozbila se. „Nééé!“ zařval Tom. Potom všechny pohltilo nepříjemné světlo a v něm bylo slyšet bum, prásk, řach... a pak ticho.

Děti ležely v trávě v lese, kde to všechno začalo. Sedly si. „Uf,“ řekl nahlas David. Pak se vydali domů. Při cestě David řekl: „Tak, a už konec dobrodružství.“ „Ne,“ řekly Hana s Naty, „ať žije dobrodružství!“

Johy, Nela

Světy 3

Anna chvíli pozorovala místo, kde před pár vteřinami stála Lily. Anně se hnaly slzy do očí do té doby, než ucítila, že její ruce jsou příliš lehké, a podívala se na ně. Dívala se na ně a nic, ale potom mrkla a zmizely. Zanedlouho zmizela celá. Ocítila se zpět v místě, kde dříve byla díra v zemi, nyní už tam ale nebyla. Dívala se kolem sebe, jestli někde uvidí Lily, ale ona nikde. Za chvíli uslyšela křik: „ANNO!!! KDE JSI???“ „TADY JSEM! KDE JSI TY?“ „NA TO JSEM SE PTALA JÁ TEBE!“ Po chvíli bloudění (a křiku) se před Annou objevila Lily. Anna se k ní přiblížila zezadu a vybafla na ni. Lily se hodně lekla a začala běžet dopředu. Anna ji následovala a zkoušela jí říct, že to je ona. Lily ji ale neposlouchala a běžela dál. Doběhly tak daleko, že se ocitly ve městě. Všude jezdila auta a byl tam obrovský hluk. Lily se zastavila před přechodem a unaveně vzdychala. Teprve teď zjistila, že ten člověk, před kterým utíkala, byla Anna. Děvčata se začala rozhlížet po městě. „Dostala jsem docela hlad,“ přiznala se Anna. „No, to já taky,“ souhlasila Lily. Tak se vydaly do nejbližšího supermarketu, ale Lily se zastavila před obchodem. „Anno...“ „Co je?“ zeptala se nechápavě Anna. „Máš peníze?“ zeptala se Lily. „Ach, na to jsem ještě nemyslela!“ pochopila Anna. Dívky se zamyslely, jak si vydělat peníze. Tu Anna uviděla plakát s nápisem „HLEDÁME HERCE DO NAŠEHO DIVADLA“. „Podívej, tam si vyděláme nějaké peníze!“ „To je skvělý nápad, ty jsi geniální!“ prohlásila nadšeně Lily. „To jo,“ souhlasila Anna a rychle zamrkala. Lily se bez rozmyslu rozběhla směrem k divadlu napsaném na inzerátu. Anna se hned vydala za ní. Divadlo nebylo daleko a dívky tam byly zanedlouho. Lily dovnitř vběhla jako první a protože byla udýchaná, nebyla schopná odpovědět paní u kasy na otázku „Dobrý den, na jakou divadelní hru chcete lístky?“ Naštěstí za chvíli vešla dovnitř Anna a trapnou situaci zachránila. „My nechceme na divadelní hru, ale chceme hrát v divadelní hře.“ „Cože? Jakože ta divadelní hra Josefína a Robin?“ „Jestli to je ta hra, na kterou hledáte herce na inzerátu, tak ano!“ „Fajn. Přízemí, sál 12,“ řekla paní u kasy. Dívky z toho pochopily, že mají jít do sálu 12. Tak tam šly. Byla tam fronta lidí. Většina z nich byli muži. Byly tam jen 2 dívky. Anna a Lily se zařadily do řady. Před nimi stála zrzavá dívka v zelených mušelínových šatech, které jí byly po kolena. „Vypadá profesionálně,“ prohlásila Lily. V řadě nestály dlouho, protože konkurz byl krátký. Do konkurzní místnosti jako první vkročila Anna. „Vypadá přísně,“ pomyslela si, když se podívala na porotkyni. „Dobrý den, já jsem Charlie,“ představila se porotkyně. „Tady máš scénář. Máš zvýrazněné to, co máš předvést. Anebo chceš jinou roli než princeznu?“ „Princeznu, prosím.“ Anna začala předvádět. „Fajn. Nyní může přijít další.“ Anna odešla a vkročila Lily. Odehrála se stejná věc, jen se Charlie na Lily více usmívala. „Máš hezké vlasy, zlatíčko,“ pochválila Charlie Lily. Obě dívky odešly spokojené. „Tak, teď kde budeme spát?“ „No, můžeme si něco vyžebrot a koupit si pobyt na pár nocí v ubytovně.“ „Tak jo.“ Holky se procházely a jednou za čas si sedly a žebrale. Vyžebrale si 200 Kč. „No, 200 Kč je za hodinku a půl dost dobrý.“ „Nemyslíš 700?“ zeptala se Anna. „Cože?“ Anna ukázala na bankovku ležící na zemi vedle pouliční lampy. „Rychle! Než ji odfoukne vítr!“ vykřikla Lily. Sebrala bankovku ze země a dívky se vydaly směrem k ubytovně. Už bylo šero a skoro zabloudily. Přišly k hnědé budově s malinkou cedulí, na které viselo vosí hnízdo. Vkočily dovnitř a vyjednaly si pokoj pro dva na dvě noci. Ubytovaly se v malinkém pokojíku se zelenou tapetou. „Fuj, co to je za odstín?“ vykřikla Lily. „Blitkově zelená,“ odpověděla Anna. Dívky se vyspaly a druhý den ráno brzy vstaly, aby stihly vyhlásování rolí v divadle. Cesta jim netrvala dlouho, protože ubytovna nebyla daleko. Holky přišly do divadla a zeptaly se: „V jakém sálu se vyhláší role na divadelní hru Josefína a Robin?“ „Sál 17. Nalevo.“ „Díky!“ Dívky se rychle vydaly do sálu 17. Jen přišly a hned se vyhlášovaly role. „Dobrý den. Tady paní Steuartová s vyhlášováním rolí. Šarlot Kindeová dostala roli princezny Josefíny.“ Dívka se zrzavými vlasy skákala a jásala. „To bude asi Šarlot,“ prohlásila šeptem Anna. „Adam Jameson dostal roli Robina, Stacy Charleson roli Elízy, Lily Springleová roli dvorní dámy Sofie, Anna Adamsová roli dvorní dámy Rebeky.“ Paní Steuartová dále pokračovala s vyhlášováním rolí, ale Anna s Lily se už vydaly k recepci, aby se jí zeptaly, kde se bude divadelní hra nacvičovat. „Sál 5. Napravo.“ Nacvičování proběhlo velmi dobře. Všem jejich role do posledního detailu pasovaly, až na Josefínu. Hrála dobře, ale měla až moc chraptivý hlas na roli půvabné princezny. Všichni se poctivě připravovali na představení a tolik se na to soustředili, že čas plynul rychle. Brzy sehrávali generálku. Všichni se

na představení moc těšili. Přestavení se hráli naprosto úchvatně a bylo to poznat na davu. Křičeli, jásali a tleskali. Když se všichni ukláněli, Anna si všimla svého otce v obecnstvu. „Jé! Pozvu ho do zákulisí,“ pomyslela si. Show skončila a Anna zašla za otcem. „Ahoj, tati! Pojď za námi do zákulisí!“ řekla Anna. „Fajn. Dlouho jsem tam nebyl. A jsem rád, že ses už vrátila. A kde jsi byla vlastně?“ odpověděl otec nechápavě. „To neřeš... Byla jsem s kamarády.“ Anna s otcem přišli do zákulisí a Lily se zeptala: „Kdo to je?“ „To je můj otec, Josef,“ řekla Anna. Josef se na dívky podívá. „Vypadáte hrozně podobně, slečny,“ nakonec prohlásil. „Opravdu?“ zeptala se Anna. „Ano, také si myslím, že vypadáme podobně,“ souhlasila Lily. „No, víš, hodně mi připomínáš mou dceru, která se odstěhovala s matkou do černobílého světa,“ řekl Josef Lily. „Počkat, opravdu?“ zeptala se nevěřícně Lily. „Protože já jsem s matkou v černobílém světě bydlela...“ pokračovala. Všichni si dál povídali a zjistili, že... Lily a Anna jsou sestry! Poději se po 10 letech rodiče dívek opět sešli a dohodli se na střídavé péči. „Má drahá Karolínó, já se opravdu omlouvám, byl jsem mladý a blbý, prosím mi to odpusť...“ „Josefe?!?“ Sice se rodiče úplně nesmířili, ale už začali novou kapitolu svého vztahu. Dívky od té doby žily normální život jako obyčejné sestry.

Rebe a Sofi

PERSPEKTIVA DIVA

Kamil má rodiče v divadle a celý život se snaží být stejně dokonalý jako jeho rodiče. Kamil bydlí ve velkém domě. Rodiče Kamila jsou pan a paní Fardertuvovi a jsou nejlepšími herci na světě a mají i několik ocenění jako třeba cenu Wiliama Shakespeara. Pan a paní Fardertuvovi hrají v největším divadle na světě, divadle Perspektiva, kam se chodí podívat i prezidenti z celého světa. Kamil byl už na všech představeních svých rodičů. Jejich nejznámější hra je Diva. Rodiče Kamila mají hlavní role.

Kamil sedí hned v první řadě, jako vždy. Už začíná jeho oblíbená scéna a najednou zazvoní zvonek na přestávku, crrrr, crrrrrrrrr! Kamil jde do šatny za rodiči. V šatně je to jako v mraveništi. „Ahoj, Kamile, jak se máš?“ řekla madam Alvína. „Já dobře. A kde jsou rodiče?“ zeptal se Kamil. „To vážně nevím. Zkus se zeptat Petra.“ „Dobře.“ Kamil se prodral davem až úplně k oponě, což bylo dost těžké. „Ahoj Petře, nevíš, kde jsou rodiče?“ „Asi v první šatně,“ odpoví Petr. Kamil se zase musel prodrat davem úplně na začátek. Vstoupí do šatny číslo 1. Tam nikdo nikde! Vyjde z šatny a zjistí, že zmizel dav. Podívá se na hodiny a přijde na to, že už dávno skončila přestávka. Kamil běží ke dveřím, aby se dostal do sálu, ale už bylo zamčeno. „Co si počnu?“ řekl si zoufale. Potom si uvědomí, že se vlastně může podívat za oponou. Bude vidět zblízka a nikdo si ho nevšimne. To je skvělý plán. Kamil jde pomalinku k oponě, aby ho nikdo neslyšel. Dojde k ní. Malinko odkryje oponu, ale zjistí, že nevidí sál plný lidí. Kamil se koukne ještě jednou, aby se ujistil, ale zahlédne jen malé světýlko. Už chce odejít, vtom si však pomyslí: „To je divné, proč je tam tma a jen malé světýlko podobné bludičce?“ Roztáhne oponu více a projde. Stále jen tma a tma. Přiblíží se ke světýlku. To rázem odletí a Kamil běží za ním. Světýlko je tak rychlé, že Kamil napne všechny síly a upadne. Myslí si, že brzy ucítí tvrdou zem, ale pořád padá a padá...

Najednou se probudí v měkké posteli. Zvedne se a zjistí, že ta postel je z želatiny. „To je snad sen?“ pomyslí si Kamil. I celý dům je postavený z cukrovinek! Zavržou dveře a pomalu se otevrou. Kamil si uvědomí, že je v cizím domě, a ouha, budou si myslet, že je zloděj. Rychle vyskočí z okna a peláší pryč. Asi je v nějakém městě z cukroví a sladkostí. Rázem do někoho narazí. Vzhledne. „Omlouvám se, já nechtěl!“ Byl to muž s bílým knírem. „Koko da temto?!“ „Co? Nerozumím.“ „Lo to breptáš?“ zeptá se neznámý muž. Potom si pro sebe něco zamumlá a tváří se vyděšeně. „Hej ty! Máš štěstí, že umím tvou řeč. Jsi zločinec! Do našeho světa, Perspektivy Diva, nemůžeš! Ty máš být ve svém světě! Strážníci, zatkněte ho!“ Kamil zavře oči a chce, aby to byl jen sen! Ale někdo ho začíná táhnout pryč. Brání se, ale není dost silný. Když otevře oči, zjistí, že je zavřený v kobce!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Emča a Sofinka

Přeměna v divadle

Martina a Anežka jsou kamarádky. Mají na hodně věcí stejné názory, ale v jednom se neshodnou. Martina na rozdíl od Anežky má ráda divadlo. Martina ale ví, proč Anežka nemá ráda divadlo. Anežčini rodiče rádi chodí do divadla. Proto tam chodí každý víkend, ale časem se rozhodli, že Anežku budou brát s sebou. Anežka byla poprvé nadšená, že ji rodiče chtějí vzít do divadla, ale když ji rodiče chtěli vzít po několikáté, už nebyla tak nadšená jako předtím. Potom už byla naštvaná a nakonec začala divadlo nesnášet a nechtěla se o divadle ani zmínit.

Jednou si Martina chtěla udělat takovou menší procházku a náhodou našla plakát. Stálo tam: LOUTKOVÁ POPELKA V DĚTSKÉM DIVADLE MUŠLE, 14. ČERVENCE V 15:00. Martina hned věděla, co s tím. Rozhodla se, že plakát ukáže Anežce a pozve ji do divadla, aby jí otevřela oči, jak je krásné tam chodit. Martina neváhala vzala plakát a vyrazila k Anežce. Když tam dorazila, už se necítila tak odhodlaná, ale nakonec se odvážila a zaklepala na dřevěné dveře. Otevřela jí Anežka. „Jé, co tady děláš?“ vyhrkla Anežka, jakmile ji uviděla. „Rozhodla jsem se, že tě pozvu do divadla,“ odpověděla jí radostně Martina. Až teď si Anežka uvědomila, že Martina drží nějaký papír. Martina si všimla, že se kouká na její ruku, a hrdě jí ukázala, co má v ruce. „Tohle je plakát, který ti chci teď ukázat,“ vyhrkla Martina. Anežka se zatvářila zmateně. „Co, divadlo? Ty ale víš, že já divadlo nesnáším!“ řekla a chtěla jí zavřít dveře před nosem. Martina ale hbitě přidržela dveře. „Počkej! To není ledajaké divadlo, je to loutková Popelka.“ Anežka se zastavila a prohlásila zvědavě: „Loutková Popelka? Na tom jsem ještě nebyla.“ A vystrčila hlavu ze dveří. „Tak to zkusíme,“ řekla Martina s touhou, že Anežku vyláká do divadla. „Tak dobře,“ odpověděla jí Anežka. „Ale musím se zeptat rodičů.“ Než to stačila doříct, objevil se ve dveřích její táta a řekl: „No jasně, že můžeš s Martinou do divadla, otevře ti to oči.“ Martina se zaradovala a koukla se na Anežku. Ta už tak šťastná nebyla. „Dobrá, zkusím to,“ řekla s hlubokým povzdechem.

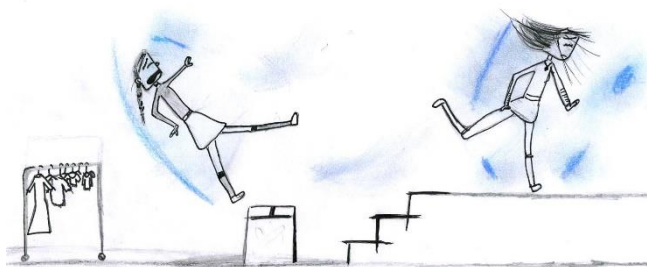
Martina stála před velkou budovou. Bylo pondělí, den, kdy se s Anežkou dohodly, že půjdou na loutkovou Popelku. Koukla se na hodinky. 14:47. Potom na liduprázdné náměstí, nikdo nikde. Po té se podívala na oblohu. Až teď jí došlo, proč tu nikdo není. „ÁÁÁÁHHHH!“ zaječela a utíkala směrem k divadlu, jakmile uviděla kroupy. Ale zahlédla také něco jiného než zmrzlé kapky... Anežku. „Anežko!“ zapištěla. Rázem se jí však ulevilo, když byla i s ní pod střechou. „Půjdeme nahoru? Za chvilku to začíná,“ řekla Anežka klidně a už táhla Martinu nahoru po kamenných schodech.

Když se Martina podívala na hodinky, bylo tam napsáno: 15:01. Koukla se na podium. Podívala se znovu na hodinky: 15:02. Zavrtěla se na červené židli. Začínalo to být divné. Chytila svou kamarádku za ruku a vstala. „Pojď, jdeme se podívat, co se děje.“ Anežka jí to chtěla rozmluvit, ale už bylo pozdě, byly v kulisách. „Co se tady děje?!“ Po chvíli se zarazila. „Nikdo tu není. Je to zvláštní...“ Rozhlédla se po prázdném jevišti.

Anežka se náhle rozeběhla pryč. Martina ji chtěla dohonit. V ten moment uviděla modrý dým. Chtěla na Anežku zavolat, ale už bylo pozdě. Upadla do hlubokého spánku...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Týna, Nora

Tajemství Národního divadla

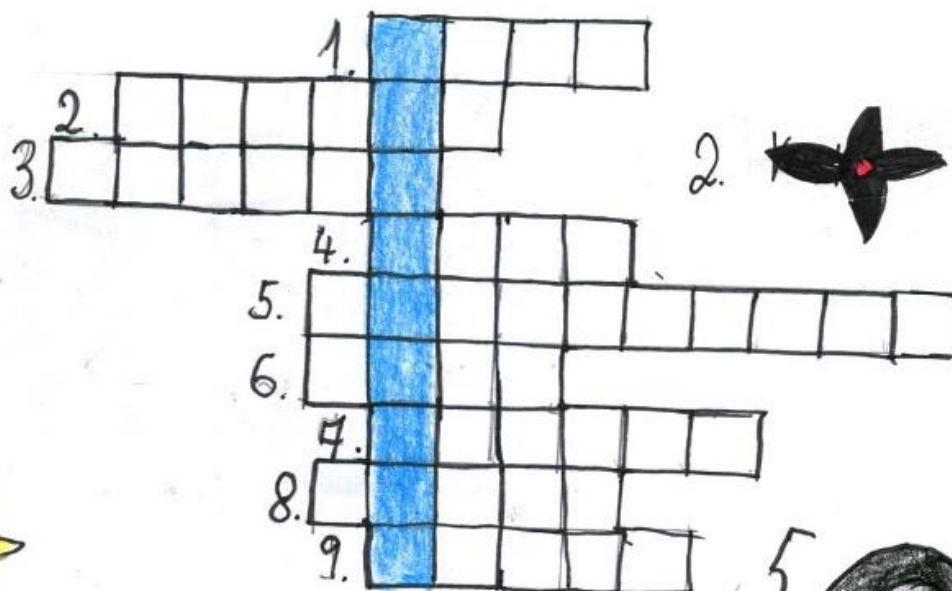
Sofii skončila poslední zkouška v Národním divadle na představení, které ji zítra čekalo. Elena s ní šla do šatny. „Máš trému?“ zeptala se. „Trochu,“ odpověděla Sofie. Právě si sundavala taneční dres. „Tak čau,“ řekla baletka, která sem nedávno přišla, a proto Sofie nevěděla ani její jméno. Už byla taky na odchodu, když se jí začalo chtít na záchod. „Tak jdeš už, Sofie?“ zeptaly se jí ostatní baletky. „Jen si dojdu na záchod a pak...“ Holky ji přerušily. „Hele, Sofie, my jdeme ještě do restaurace, takže nemáme čas! Tak ahoj.“ Sofie protočila oči. Už po několikáté odcházela z divadla sama. „Tak já jdu,“ odvětila a šla na záchod. Dnešní zkouška skončila o deset minut později. Divadlo zavíralo v 18:45. Teď už bylo pět minut před zavírací dobou. Musela to stihnout rychle, aby ji tam nezavřeli. Vyšla ze dveří záchodu. Podívala se na hodiny u dveří a všimla si, že už jsou tři minuty po zavírací době. Divadlo ji tu zavřelo! Napadlo ji, že by měla jít za panem správcem, který by jí otevřel. Šla zase zpátky směrem k pracovně, kde byl. Zaťukala na dveře. Všimla si, že bylo odemčeno, což bylo divné. Pootevřela ještě trochu dveře a spatřila, že pan správce spí. Nikdy ve směně nespál. „Něco je špatně,“ řekla si, ale v tom uslyšela malé šramocení. Šlo to z hlavního sálu. Sofie byla vystrašená. Myslela si, že to jsou uklízečky, ale uvědomila si, že uklízečky uklízely už při jejich zkoušce. „Co to může být?“ řekla a vyšla po schodech do sálu. Šla potichu jako myška. Šramocení zesilovalo. „Baf!“ „Aááá! Co si zač?“ zeptala se Sofie, když před ní ze dveří vybafl podivný panáček. „Louskáček jméno mé!“ pronesl vznešeně. „Aha, já jsem Sofie,“ odvětila překvapeně. „To bude asi nějaký vtip, ne?“ řekla potom, co si uvědomila, že Louskáček je hlavní role jejich taneční choreografie. „Ne, já jsem opravdu Louskáček!“ Sofie vykulila oči. Mohla to být pravda? „Takže t-ty jsi o-opravdu Louskáček?“ zakoktala. „Samozřejmě! Co ti tady pořád říkám? Tebe tady asi zavřeli, co?“ „Jo,“ řekla Sofie sklesle. „Musím tady počkat do rána a to se mi fakt nechce!“ „A nechceš toho aspoň využít?“ Sofie se zamyslela. Nechtěla tu trávit nudnou noc sezením v šatně a čekáním na to, až na ranní generálku přijdou ostatní baletky, ale taky byla opravdu unavená. Nejradši by šla hned domů do postele. „No, proč ne?“ O pět minut později už bloudili po tajemném Národním divadle. Šli dlouhou chodbou, kterou Sofie moc dobře znala. Chodilo se tudy do hlavního sálu. Už normálně to tu bylo strašidelné, ve tmě ještě víc. I když přesně věděla, kam chodba vede, neznala Louskáčkovy plány a radši se zeptala: „Kam máme namířeno?“ Louskáček jí okamžitě odpověděl, jakoby čekal, že se zeptá: „Do hlavního sálu.“ „A co tam?“ „Neptej se! Uvidíš!“ odbyl ji Louskáček. Ale to už vcházeli do hlavního sálu. Přestože Louskáček byl o dvě hlavy menší než Sofie a už teď byl unavený, rozhodl se pokračovat po vysokých schodech k lóžím. „Nechceš se zastavit?“ zeptala se už taky unavená Sofie. „Musíme pokračovat!“ Bylo to divné. Kdyby byla malá jako Louskáček, nabídku přestávky by přijala. No dobře, řekla si sama pro sebe a následovala Louskáčka dál po schodech. Když vešli do lóže, Louskáček vykoukl přes balkon. Musel si stoupnout na pohovku, jinak by neviděl přes okraj. Sofie se taky podívala a užasla. Viděla podium, na kterém tančila dnes večer. „Co to támhle je?“ zeptal se Louskáček. A vyklonil se ještě víc. Najednou někdo odstrčil pohovku a Louskáček se převrátil přes okraj. „Louskáčku, podej mi ruku!“ Louskáček natáhl ruku, ale byla moc krátká! Sofie na ni nedosáhla. Co se stane teď, to opravdu nevěděla...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Žofka a Stella

1.

JAK SE JMENUJE MÍSTO
KAM SOFII ZAVEDL
LOUSKÁČEK?

6. Aliv (Pozadu)

Žofka a Stella

Hluboký les

Pod rouškou tmy do lesa jsem přišla,
černá noc, ani luna nevyšla.
Já se stejně vydávám do světa
a v náručí mi leží marioneta.
Vlci tajuplně začnou výt
a mé loutce se věčně nechce bdít.
Její oči jsou jako korálky,
zasněně se dívají do dálky.
Šatičky z ostružin,
vlasy jako stín.

Já jdu dál, dál do lesa hlubin.
Do hlubin mě vábí hlas
a stejně vidím lesní jas,
který pohledem říká mi jasně:
„Přestaň s cestou této básně.“
Bude na ni číhat nebezpečí!
Loutka konečně procitla,
potom její kouzla svítla
a říká: „Spi, spi, spi...“

Poslední kvítek dávno zvad,
poslední lístek dávno spad,
s mlhou a chladem přišel listopad.
Nebylo správné loutku budit, teď to vím,
kvůli ní teď věčně spím....

Sofinka

Na každém z následujících příběhů pracovali tři autoři z 9.B, kteří povídku museli buď začít, dokončit, nebo spojit začátek a konec v celek. Úseky psané v omezeném čase se sjednotily v příběhy plné osobitosti.

Podivný borůvkový koláč

Bylo krásné sobotní ráno a Pepíček s Mařenkou dostali velkou chuť na borůvkový koláč. Od maminky si sehnali recept a po chvíli vyrazili do lesa pro nějaké ty borůvky. Byl konec léta, takže kam jen oko v lese dohlédlo, všude byly samé keře obsypané borůvkami. Nasbírali si tedy plnou mísu a vyrazili domů. Po příchodu mísu položili na stůl a začali s přípravou těsta, po chvíli si všimli něčeho zvláštního. V míse se začalo něco pohybovat.

Mařenka se bála vůbec se k misce přiblížit, ale statečný a velmi zvědavý Pepíček nakouknul a viděl nějakou bílou kuličku. Ono to ani nebylo jako kulička, spíše jako bílá, chlupatá brambora. Pepíček natáhl ruku, aby se té divné brambory dotkl. Ale to nebyla žádná brambora, bylo to malé koťátko, které vypadalo velmi unaveně. Mařenka zajásala, protože vždycky chtěla kočku. Koťátko se probouzelo a začalo zívát. Pak se protáhlo a bylo vzhůru. Podívalo se na Pepíka a Mařenku a znovu si zívlo. „Jak ji pojmenujem?“ zeptal se Pepík.

V té době jsem nad jménem ještě bádala, avšak (dnes již pojmenovaná) Bobule jednoho dne vyskočila na stůl a svrhla misku čerstvých lesních borůvek. Z leknutí spadla sama na zem a všechny borůvky v panice rozmačkala. S překvapeným a zděšeným výrazem v očích a bílou hustou srstí nabarvenou na modro od borůvek se na mě podívala a já se rozhodla pro jméno. Od té doby máme naši milovanou Bobuli a je to ta nejmilejší domácí kočka, kterou by si měl každý přát.

Boty pana Horáčka

Boty pana Horáčka byly staré několik let. Pan Horáček je však stále nosil. Boty byly ošoupané a trochu i poničené. Pan Horáček vždy ale říkal: „Dokud ještě slouží, tak není potřeba si nové boty kupovat.“ Pan Horáček nebyl žádný lenoch. Nechodil jen po chodnících, chodil i po lesních cestách.

Jeho aktivita a nenávist k novým věcem se mu stala osudnou. Bota už měla pořádně odlepenou podrážku. Štrádoval si to tak po ulici. Už byl podvečer, zima. Venku už tma. Také trochu náledí. A jak tak šel, již lehce pod vlivem z jistého restauračního zařízení, odlepená podrážka se ohnula, pan Horáček zavrával a zřít se k zemi. Jak však bylo namrzlo, začal se sunout ulicí dolů jako sáně. Dole však narazil. Ale bohužel ne doslova. Zřít se do odpadní stoky, kde byl unášen proudem všelijakých podivných látek. Nad hladinou ho držel jen batoh plný prázdných pivních PET lahví. Prekérní situace, pomyslel si pan Horáček. Ještěže on se nikdy neztratí.

Hermína 9.B

Ovšem myšlenka, že se nikdy neztratí, nebyla tak úplně správná. Pan Horáček se samozřejmě ztratil. Jenže ne někde, kde se může orientovat podle slunce nebo měsíce, ale v odpadní vodě. Voda ho dál a dál nadnášela a posouvala dále. „Tady zůstanu už navěky...“ povzdychl si pan Horáček, který byl již nervozitou bez sebe. A v odpadní vodě už doopravdy zůstal a nikdy se nevrátil. Teď o něm kolují různé vtipné a strašidelné příběhy a historky, u kterých ale většina lidí neví, že jsou pravdivé.

Kropidlák a Diblík

Dva přátelé putovali pohořím, Kropidlák a Diblík se jmenovali. Jednoho dne, když zdolávali velice příkrý kopec, dostal Kropidlák obrovský hlad. Mlsně se podíval na Diblíka a přemýšlel, jak by ho mohl sníst. Příležitost vyvstala, když se pod Diblíkem sesunul kámen.

Diblík upadl. „Au, au, to bolí.“ Kropidlák přiběhl k Diblíkovi. „Je ti něco?“ řekl Kropidlák. „Ne, však jsem spadl z velké výšky.“ „Ok,“ řekl Kropidlák a Diblíka začal jíst. Diblíkovi se to moc nelíbilo, a tak začal bouchat Kropidláka. Vůbec mu to nepomohlo, a tudíž Kropidlák snědl Diblíka.

Kropidláka přemohl strašný břichabol. Začal litovat, že Diblíka kdy snědl. Vydal se ale dál pohořím, přestože ho sužovala zima a bolest břicha. Po nějaké době se mu dokonce po tom nesnesitelném Diblíkovi začalo stýskat. Vtom se mu udělalo hrozně nevolno a než se nadál, Diblík mu vyskočil ze žaludku tak snadno, jak ho Kropidlák snědl. Kropidlák byl otřesen, ale rád, že už nemusí putovat sám. Navíc se Diblík vůbec nepoučil a Kropidlák chvílemi uvažoval, že ho zase sní, ale pak si vzpomněl na tu osamělost a myšlenky na konzumaci svého přítele hned zahnal.

Pomoz nám zachránit divadelní hru!

Ajéje! Ztratili se nám herci do divadelní hry Červená Karkulka! Pomůžeš nám je najít zpátky? Tvým úkolem bude najít správné herce, kteří do této divadelní hry patří. Na seznamu herců máš označeno, jaké herce máš hledat. Hledej podle uvedeného potřebného věku. Také se pořádně podívej, jakou má mít herec výšku, barvu vlasů, barvu očí atd. Pokud správného herce najdeš, můžeš si ho odškrtnout v seznamu herců.

SEZNAM HERCŮ

Karkulka ☐

minimální věk: 10 let
minimální výška: 145 cm
oči: hnědé
vlasý: hnědé

Vlk ☐

minimální věk: 45 let
minimální výška: 170 cm
oči: šedé
vlasý: černé

Myslivec ☐

minimální věk: 30 let
minimální výška: 165 cm
oči: modro-šedá
vlasý: blond

babička ☐

minimální věk: 65 let
minimální výška: 155 cm
oči: hnědá
vlasý: šedá

 Božena Tupá
věk: 73 let
výška: 161 cm
oči: ☒ vlasý: ☒

 Hana Prušová
věk: 12 let
výška: 152 cm
oči: ☒ vlasý: ☒

 Pavlína Nová
věk: 38 let
výška: 172 cm
oči: ☒ vlasý: ☒

 Pavel Mladý
věk: 32 let
výška: 168 cm
oči: ☒ vlasý: ☒

V přesmyčkách
rozlušti jména postav
z Červené Karkulky.

 Antonín Pokr
věk: 47 let
výška: 173 cm
oči: ☒ vlasý: ☒

KAKRULAK _____
ČIBKABA _____
AMAIMKN _____
YMSLVICE _____
LKV _____

matka ☐

minimální věk: 35 let
minimální výška: 170 cm
oči: zelená
vlasý: hnědá

Možná tě také napadlo, že ve správné divadelní hře musí mít herci kostýmy. Jelikož už jsi správné herce našel, tak teď je ten správný čas je obléct! Správný kostým přikládám k odpovídající roli.

Zakroužkuj názvy zvířat, která se objevila v ČERVENÉ Karkulce.

SOVA LEV DIVOKÉ PRASE

PAPOUŠEK HOLUB

TYGR

LIŠKA

JELEN

ZAJÍC

PANDA

Najdi v osmisměrce tato slova: herci, hra, divadlo, pohádka, herec, výstava, kulisy, divák, diváci, opona, šatny, kostým. Z písmen, která ti zbydou, slož tajenku. 😊 Když jdeš do divadla, tak jdeš na ----.

Tak ----.

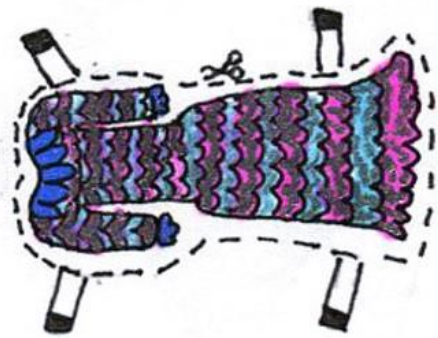
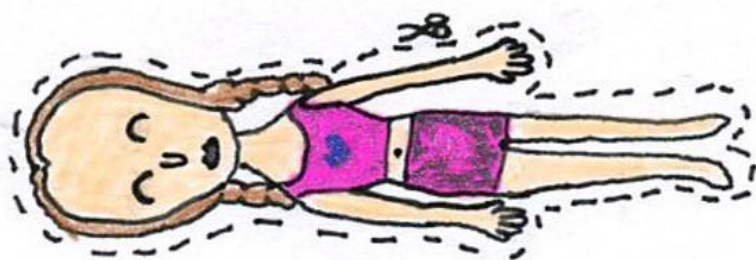
O	H	D	H	I	V	A	D	K
L	E	E	R	L	N	O	U	O
D	R	V	A	Í	P	L	H	S
A	C	H	Ý	O	I	Y	E	T
V	I	R	N	S	U	N	R	Ý
I	Č	A	Y	S	T	T	E	M
D	I	V	A'	C	I	A	C	T
D	I	V	A'	K	Ý	Š	V	M
A	U	P	O	H	A'	D	K	A

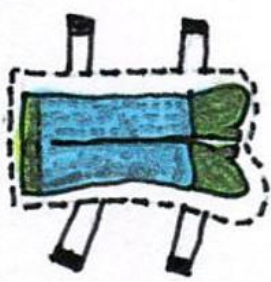
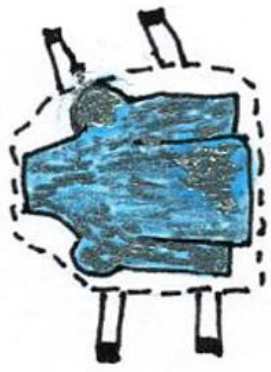
AH😊J

STAŇ SE KOSTYMÉREM/KOSTYMÉRKOU

GAIA →

→ ŠTEPÁN

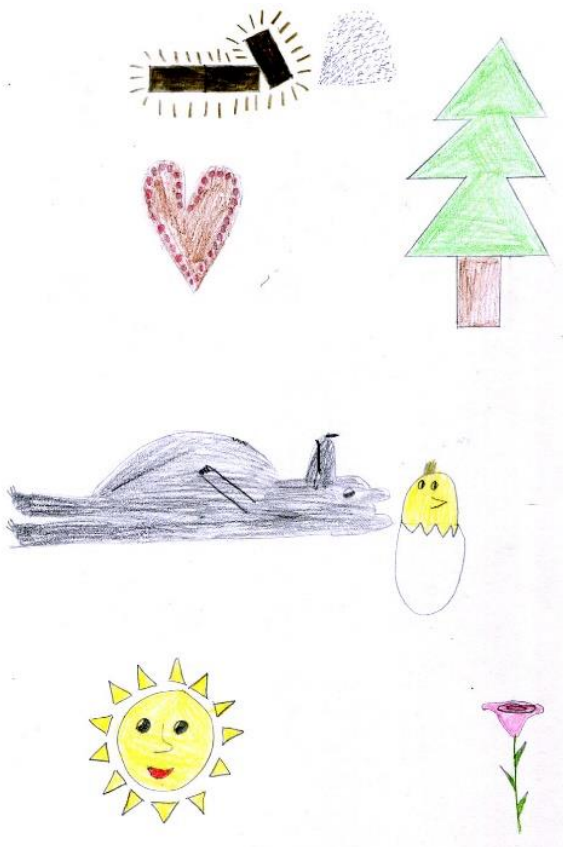
JAK DOBRĚ ZNÁŠ ČESKÉ POHÁDKY

1. Jaké zvíře potkala karkulka? a) lišku b) medvěda c) vlka	2. Jak se jmenovala sestra Marušky z 12. měsíce? a) Holena b) Karla c) Marfuša
3. Jak se jmenovali sourozenci z Perníkové chaloupky? a) Josífek a Mařenka b) Jeníček a Markéta c) Jeníček a Mařenka	4. Jak se jmenovala sova Popelky? a) Hedvika b) Rozárka c) Perinka
5. Kolik let byla Šípková Růženka v hlubokém spánku? a) 100 let b) 18 let c) 1 rok	6. Co řekla 3. dcera králi v pohádce Srdíčko a zlaté? a) Jsi pro mne víc než sůl b) Mám tě ráda jako zlato a diamanty c) Mám tě ráda stejně jako sůl
7. Koho v pohádce Perníková chaloupka vykrmovala ježibaba? a) Mařenku b) Oba dva c) Jeníčka	8. Kdo zachránil babičku a Karkulku z vlčova břicha? a) Maminka b) Myslivce c) Tatínek

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1.c, 2.a, 3.c, 4.b, 5.a, 6.b, 7.b, 8.c

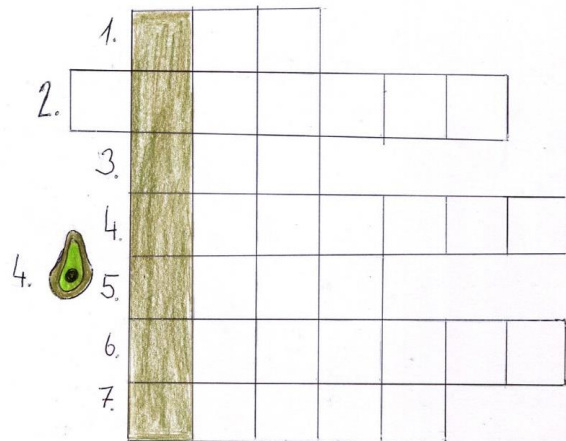
Eli, Ami a Kristýna

Ami

6. tladol

přeskládej písmenka ve slovněho poezji co je na obrázku, a rozlušti tajenku

1. úml

3. kv

tajenka: _____

7. icpoe

2.

Nela

Po tom co se Monika s Julinkou dostali domů, zjistili, že tam je s nima i mimozemšťan.

